

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 5Sfk/19/2022
Identifikačné číslo spisu: 7018200824
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2024
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Vališ
Funkcia: predseda senátu
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:7018200824.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Vališa, LL.M. (spravodajca) a členov senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a Mgr. Petra Macha, PhD., v právnej veci žalobcu: U. S. Steel Košice, s.r.o., so sídlom Vstupný areál U. S. Steel, Košice, IČO: 36 199 222, právne zastúpený: DLA PIPER WEISS-TESSBACH Rechtsanwälte GmbH, organizačná zložka, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 31 782 574, na základe splnomocnenia pre advokátsku kanceláriu: JUDr. Dr. Michaela Stessl, advokátka, s. r. o., so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 36 857 076, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 5952/63, Banská Bystrica, IČO: 42?499?500 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 375223/2018 z 2. júla 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/114/2018-130 z 27. mája 2021 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/114/2018-179 z 13. januára 2022, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/114/2018-130 z 27. mája 2021 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/114/2018-179 z 13. januára 2022 z r u š u j e a v e c v r a c i a Správnemu súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I. Konanie na správnom súde

1. Žalobca sa správnou žalobou podanou na Krajský súd v Košiciach domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 375223/2018 z 02.07.2018, ktorým žalovaný rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie Mesta Košice č. MK/B/2018/051311/MK/B/2018/00192035/09 z 04.04.2018, ktorým bol v zmysle ustanovenia § 68 ods. 5 a § 63 daňového poriadku a § 2 Všeobecne záväzného nariadenia mesta Košice č. 132 o miestnych daniach v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „VZN č. 132“) žalobcovi vyrubený rozdiel dane z nehnuteľností na zdaňovacie obdobie roku 2014 v sume 0,00 €.

2. Podstata argumentácie žalobcu bola postavená na námietke: „ (...) mesto Košice bolo povinné v zmysle § 61 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku prerušiť daňové konanie, pretože malo vedomosť o tom, že sa začalo konanie o predbežnej otázke, o ktorej rozhoduje Krajský súd v Košiciach a na toto rozhodnutie súdu (ktoré v súčasnosti ešte neexistuje, lebo súdny proces prebieha) sa viaže procesné konanie správcu dane a v konečnom dôsledku od neho bude závisieť rozhodnutie v posudzovanej daňovej veci. Ak tak neurobil správca dane, mal Žalovaný v odvolacom konaní v zmysle § 61 ods. 6 daňového poriadku prerušiť daňové konanie, pretože rovnako vedel o tom, že sa začalo konanie o predbežnej otázke.“

3. Predbežnou otázkou mala byť otázka určenia priebehu hranice medzi obcou Sokoľany a Mestom Košice a o priebehu hranice medzi k. ú. B. a k. ú. Ž. v prospech obce Sokoľany, čo bolo na základe opravných prostriedkov niekoľkokrát preskúmané správnym a kasačným súdom v rámci správneho súdnictva a Ústavným súdom Slovenskej republiky.

4. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „správny súd“) napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie Mesta Košice a vec vrátil Mestu Košice na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň návrh žalovaného na prerušenie konania zo dňa 25.05.2021 zamietol a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Svoje rozhodnutie správny súd primárne odôvodnil tým, že vzhľadom na skutočnosť, že súvisiace súdne konania o priebehu hraníc katastrálnych území obce B. a mesta K. v čase rozhodovania orgánov verejnej správy neboli právoplatne skončené, správnou žalobou vydané rozhodnutia boli vydané „predčasne“. Správny súd mal za to, že žalovaný mal vzhľadom na prebiehajúce súdne konania konanie prerušiť, a to už len z dôvodu, že v čase rozhodovania mal vedomosť o zložitosti posudzovania predbežnej otázky, na ktorú sú rôzne právne názory. Správny súd ďalej uviedol, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je ani dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené v časti odvolacej námietky žalobcu týkajúcej sa neprerušenia konania správcom dane.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

6. Proti rozsudku správneho súdu podal včas kasačnú sťažnosť žalovaný (ďalej aj ako „sťažovateľ“), ktorý ju odôvodnil ustanovením § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj ako „SSP“), t.j. nesprávnym právnym posúdením veci správnym súdom a tým, že správny súd sa vo veci odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. V tomto kontexte poukázal sťažovateľ najmä na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžfk/32/2018 a sp. zn. 10Sžfk/32/2018. Kasačný súd dopĺňa, že z materiálneho hľadiska z kasačnej sťažnosti vyplývajú aj iné kasačné dôvody, ktoré je vo svojej podstate možné subsumovať pod § 440 ods. 1 písm. f/ SSP.

7. Podľa názoru sťažovateľa pochybil správny súd v tom, keď v rámci popisu administratívneho konania neprihliadal na skutočnosť, že daň z nehnuteľnosti bola žalobcovi vyrubená na základe jeho vlastného daňového priznania k dani z nehnuteľnosti. Správnemu súdu vyčítal neuvedenie podstatných častí vyjadrenia sťažovateľa a nesprávnu interpretáciu právneho posúdenia sťažovateľa, čím bola nevyváženým spôsobom oslabená jeho argumentácia. Namietal i nevysporiadanie sa s argumentáciou sťažovateľa.

8. Poukázal na to, že správny súd v rámci rozhodovania vo veci neprihliadal na argumentáciu sťažovateľa prezentovanú v jeho vyjadrení k záverečnému návrhu žalobcu odkazom na rozsudky Krajského súdu v Košiciach (sp. zn. 6S/67/2018 a sp. zn. 6S/82/2018), z ktorých vyplýva možnosť žalovaného prerušiť predmetné konania, ale nie jeho povinnosť tak postupovať. Na tieto rozhodnutia správny súd odkázal aj v napadnutom rozsudku, napriek tomu však na tento právny názor v nich vyjadrený neprihliadal.

9. Poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky vydal 29.06.2021 uznesenie sp. zn. II. ÚS 342/2021-14, ktorým prijal ústavnú sťažnosť Mesta Košice na ďalšie konanie v celom rozsahu a odložil vykonateľnosť rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Sžr/3/2019 zo 04.11.2020 (o otázke určenia priebehu hranice medzi obcou Sokolany a Mestom Košice) do právoplatného skončenia konania vo veci samej.

10. K nesprávnemu právnemu posúdeniu uviedol, že všetky správne konania aj daňové konania sa vo veci ich miestnej príslušnosti počas celého obdobia riadia v tom čase existujúcim stavom podľa zápisu sporného územia v katastri nehnuteľností a sťažovateľovi preto nie je zrejmé, prečo iba správa dane z nehnuteľností by mala byť pozastavená do ukončenia sporu o predmetné územie. Namietal tiež extenzívny výklad § 22 ods. 1 Daňového poriadku zo strany správneho súdu s tým, že ku dňu vydania rozhodnutia Mesta Košice, a ani ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného vo veci sporného územia neexistovalo žiadne právoplatné rozhodnutie iného príslušného orgánu, ktorým by boli správca dane a žalovaný viazaní a preto rozhodli podľa existujúceho skutkového a právneho stavu k 01.01.2014 - zápisu v katastri nehnuteľností, v ktorom bol evidovaný stav v prospech Mesta Košice a sporné územie bolo evidované v k. ú. Ž..

11. Následne sťažovateľ obsahlo argumentoval v prospech svojich právnych názorov a v neprospech správnosti právnych názorov správneho súdu vyslovených v napadnutom rozsudku, a to tak v rovine hmotnoprávnej (primárne k otázke relevantného dátumu pre určenie správcu dane - 1. január príslušného roka), ako aj v procesnoprávnej (neprerušenie konania).

12. K podanej kasačnej sťažnosti sa podaním z 20.09.2021 vyjadril žalobca. Napadnutý rozsudok správneho súdu považoval za vecne správny. Má za to, že rozhodnutie Ústavného súdu SR (sp. zn. II. ÚS 342/2021 zo dňa 29.06.2021) je vo veci irelevantné, keďže dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného a prvostupňového rozhodnutia bola nezákonnosť spočívajúca v tom, že správne orgány neprerušili konanie, hoci konanie prerušiť mali. Práve neprerušenie daňového konania predstavuje podľa žalobcu porušenie princípu právnej istoty. Odkázal i na odborný (doktrinálny) výklad, podľa ktorého ustanovenie § 61 ods. 1 písm. a/ zákona č. 563/2009 Z. z. je potrebné vykladať tak, že na strane orgánu verejnej správy existuje povinnosť prerušiť daňové konanie, ak má vedomosť o tom, že začalo konanie o predbežnej otázke, a že prerušenie konania z dôvodu predbežnej otázky je orgán verejnej správy oprávnený aplikovať ex officio.

III.

Konanie pred kasačným súdom

13. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal kasačnú sťažnosť, ktorá bola podaná včas (§ 443 ods. 2 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP), za splnenia podmienok povinného zastúpenia (§ 449 SSP) a zároveň obsahovala zákonom stanovené náležitosti (§ 445 SSP), pričom ňou bolo napadnuté rozhodnutie, proti ktorému je jej podanie prípustné (§ 439 SSP).

14. Kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k názoru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

15. Sťažovateľom nastolené otázky už boli predmetom konania na kasačnom súde, a to napr. vo veci sp. zn. 5Sžfk/32/2020 z 22.06.2022, sp. zn. 5Sžfk/34/2020 z 22.06.2022, sp. zn. 5Sžfk/56/2020 z 22.06.2022, sp. zn. 4Sfk/36/2021 z 24.05.2023 a sp. zn. 1Sfk/36/2021 z 27.10.2023. Kasačný súd preto postupom podľa § 464 SSP odkazuje (body 48. až 58. rozsudku vo veci sp. zn. 5Sžfk/32/2020; pozn.: vec sp. zn. 5Sžfk/32/2020 sa týkala zdaňovacieho obdobia r. 2016, kým súdená vec sa týka zdaňovacieho obdobia 2014. I keď všetky skutkové okolnosti vecí neboli identické, vlastná otázka tvoriaca jadro kasačnej sťažnosti - neprerušenie daňového konania ako dôvod zrušenia rozhodnutia orgánu verejnej správy krajským súdom, resp. nedostatočné odôvodnenie tohto postupu orgánom

verejnej správy - ako aj súvisiaca argumentácia účastníkov konania - vykazujú relevantnú mieru zhody pre ich použiteľnosť aj v súdnej veci.):

„48. Kasačný súd posudzoval tiež závery správneho súdu týkajúce sa potreby prerušenia daňového konania v predmetnej veci do právoplatného ukončenia konania o určení priebehu hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca.

49. V tomto smere je potrebné uviesť, že Daňový poriadok, v rozsahu uplatniteľnom aj na správu miestnych daní a poplatkov (§ 102 zákona o miestnych daniach), rozlišuje prípady obligatórneho a fakultatívneho prerušenia daňového konania.

50. Fakultatívne možno prerušiť daňové konanie (i) ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, alebo (ii) ak je potrebné získať informácie podľa osobitného predpisu (napr. prostredníctvom medzinárodnej výmeny informácií) alebo (iii) ak to z dôležitých dôvodov zhodne navrhnú účastníci daňového konania (§ 61 ods. 1 písm. b) a ods. 2 Daňového poriadku).

51. Správca dane je na druhej strane povinný prerušiť daňové konanie, „ak má vedomosť, že sa začalo konanie o predbežnej otázke“ (§ 61 ods. 1 písm. a) Daňového poriadku). V prípade obligatórneho prerušenia daňového konania nemá správca dane priestor pre voľnú úvahu, ale je povinný daňové konanie prerušiť, ak sú kumulatívne splnené podmienky, že (i) pre daňové konanie je potrebné zodpovedať predbežnú otázku, (ii) o ktorej bolo začaté pred príslušným orgánom konanie, (iii) pričom správca dane má vedomosť o začatí predmetného konania.

52. Predbežná otázka je pritom „otázka o existencii nejakej právnej skutočnosti, ktorej zodpovedanie je nutným predpokladom pre rozhodnutie veci samej, na predbežnej otázke závislej, a ktorá je súčasne spôsobilá byť samostatným predmetom iného konania pred súdom, správcom dane alebo iným správnym orgánom (orgánom verejnej moci)...“ (BAXA, J.; DRÁB, O.; KANIOVÁ, L.; LAVICKÝ, P.; SCHILLEROVÁ, A.; ŠIMEK, K.; ŽIŠKOVÁ, M.: Daňový rád: Komentár. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-6-7]. ASPI_ID KO280_2009CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X).

53. Ak sa v daňovom konaní vyskytne predbežná otázka, správca dane si o nej môže urobiť úsudok, pokiaľ o nej nebolo príslušným orgánom rozhodnuté alebo nezačalo o nej pred príslušným orgánom konanie; prípadne môže dať podnet príslušnému orgánu na začatie konania vo veci predbežnej otázky (§ 22 ods. 1 Daňového poriadku). Pokiaľ však už o predbežnej otázke začal príslušný orgán konať, je správca dane povinný daňové konanie prerušiť (§ 61 ods. 1 písm. a/ Daňového poriadku) a pokiaľ o nej príslušný orgán aj právoplatne rozhodol, je správca dane povinný toto rozhodnutie rešpektovať a vychádzať z neho (§ 22 ods. 1 Daňového poriadku). Správca dane si však nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin alebo priestupok, alebo o osobnom stave fyzickej osoby (§ 22 ods. 2 Daňového poriadku).

54. V predmetnej veci, z hľadiska posúdenia povinnosti prerušenia daňového konania týkajúceho sa miestnych daní - dane za spornú nehnuteľnosť za zdaňovacie obdobie 2016, je podľa názoru kasačného súdu podstatný záver, že pre určenie miestnej a vecnej príslušnosti správcu daní z nehnuteľností je rozhodujúci stav vždy k 1. januáru zdaňovacieho obdobia, pričom sa vychádza z údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností, pokiaľ nie je predložený dôkaz o ich nepravdivosti (bod 44). Z toho záveru preto logicky vyplýva, že pre daňové konanie vo veciach miestnych daní budú vždy podstatné len skutočnosti, ktoré existovali k 1. januáru zdaňovacieho obdobia, v prípade žalobkyne k 1. januáru 2016.

55. Pokiaľ žalobkyňa aj správny súd poukazovali na konanie vo veci určenia priebehu hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca, resp. o určení priebehu hranice medzi katastrálnymi územiaми B. a Ž., kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že výsledok tohto konania nie je v zásade spôsobilý ovplyvniť skutočnosť, aké údaje boli obsiahnuté k 1. januáru 2016 v katastri

nehnutelností a ani nepredstavuje dôkaz, ktorý by s platnosťou k 1. januáru 2016 preukazoval nesprávnosť údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností. Kasačný súd zdôrazňuje, že k 1. januáru 2016 nebolo vydané (ako vyplýva aj z chronológie konania o určení hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca - bod 35) a ani predložené právoplatné rozhodnutia príslušného orgánu o nesprávnosti údajov katastra nehnuteľností.

56. Kasačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že práve dôsledné dbanie na stav, ktorý bol daný k 1. januáru 2016, tak ako to vyžaduje zákon o miestnych daniach (§ 18 ods. 2, § 99e ods. 1 zákona o miestnych daniach), predstavuje zákonnú garanciu, že žalobkyňa nebude dvojnásobne zdanená. Je tomu tak preto, že prípadné zmeny hranice katastrálnych území, ktoré by sa v nadväznosti na výsledky konania o určení hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca mohli v budúcnosti udiť, už nebudú mať vplyv na právoplatne ukončené daňové konania a pre vyrubenie dane z nehnuteľností rozhodujúce skutočnosti, ktoré k 1. januáru 2016 boli objektívne známe a preukázané.

57. Kasačný súd preto v predmetnej veci uzatvára, že konanie o určení priebehu hranice medzi obcou Sokolany a mestom Košice - mestská časť Šaca, resp. o určení priebehu hranice medzi katastrálnymi územiaми B. a Ž. nepredstavuje vo vzťahu k spornému daňovému konaniu žalobkyne vo veci dane z nehnuteľností za zdaňovacie obdobie roka 2016 konanie o predbežnej otázke. Preto nebolo povinnosťou správcu dane a ani sťažovateľa predmetné daňové konanie ani prerušiť. Neprerušenie daňového konania v tejto veci preto ani nemôže predstavovať dôvod pre konštatovanie nezákonnosti prvostupňového rozhodnutia či rozhodnutia žalovaného. Správny súd aj v tejto otázke vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

58. S ohľadom na vyššie uvedené, a teda neexistenciu konania o predbežnej otázke v súvislosti so sporným daňovým konaním, ako aj skutočnosť, že z rozhodnutia prvostupňového orgánu ako aj žalovaného je zrejmé, že vychádzali zo skutočností známych k 1. januáru 2016, na ktorých už žalobkyňou označené konanie nič nemení, kasačný súd považuje za postačujúce aj odôvodnenie rozhodnutia žalovaného. Ide pritom o odôvodnenie týkajúce sa parciálnej a nie rozhodujúcej otázky v predmetnom daňovom konaní. Práve s ohľadom na nespornosť zisteného skutkového stavu v miere postačujúcej pre rozhodnutie veci sťažovateľ považoval žiadosť žalobkyne o prerušenie konania za neopodstatnenú. Čo v stručnosti uviedol aj v odôvodnení rozhodnutia žalovaného.“

16. Odkazujúc najmä na bod 54. až bod 58. citovaného rozsudku kasačného súdu, v súdnej veci (zdaňovacie obdobie - rok 2014) nie je medzi účastníkmi konania sporné, že predmet dane (nehnuteľnosti) sa k 1. januáru 2014 nachádzal v rámci súboru katastrálnych území V. K.. Práve Mesto Košice potom aj konalo vo veci predmetnej miestnej dane ako orgán prvého stupňa (správca dane) a jeho rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím žalovaného. Za daných okolností - a berúc do úvahy už aj skoršie právne názory vyslovené kasačným súdom v obdobných veciach kasačný súd nemohol súhlasiť s právnym názorom správneho súdu, podľa ktorého bol sťažovateľ povinný daňové konanie prerušiť.

17. V kontexte právnych názorov správneho súdu, ktorý v súdnej veci videl potrebu prerušenia daňového konania, kasačný súd poukazuje na bod 44. citovaného rozsudku (sp. zn. 5Sžfk/32/2020), v ktorom kasačný súd zosummarizoval nasledovný záver: „44. Z vyššie uvedenej ustálenej rozhodovacej činnosti podľa názoru kasačného súdu vyplýva zásadný právny záver, že pre určenie miestnej a vecnej príslušnosti správcu dane pre správu daní z nehnuteľností je rozhodujúci stav k 1. januáru zdaňovacieho obdobia (§ 18 od. 2, § 99e ods. 1 zákona o miestnych daniach). Správu dane z nehnuteľností preto vykonáva obec, na ktorej katastrálnom území sa nehnuteľnosť k 1. januáru zdaňovacieho obdobia nachádza (§ 99 ods. 1 a 3 zákona o miestnych daniach), a to podľa údajov obsiahnutých v katastri nehnuteľností (§ 71 ods. 1 katastrálneho zákona). Údaje katastra nehnuteľností pritom požívajú prezumpciu záväznosti a hodnovernosti, preto je z nich nevyhnutné vychádzať dovtedy, kým nie je predložený dôkaz opaku (§ 70 ods. 1 a 2, § 41 ods. 1 katastrálneho zákona). Kasačný súd sa s týmto právnym názorom v plnom rozsahu stotožňuje a neboli mu predložené žiadne zásadné argumenty pre jeho spochybnenie.“

18. Záverom kasačný súd dopĺňa, že napadnutý rozsudok - v súlade s kasačnou námietkou sťažovateľa - nedáva odpoveď na viaceré jeho podstatné námietky súvisiace s vecou prezentované v písomných podaniach sťažovateľa, resp. na ústnom pojednávaní, a preto bude potrebné, aby sa s nimi správny súd v novom rozhodnutí riadne vysporiadal. Úlohou správneho súdu bude v rámci nového konania a rozhodovania vo veci prihliadať na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu v obdobných veciach (špecifikované v bode 15 tohto rozhodnutia), t.j. vo veciach, ktoré vykazujú relevantnú mieru skutkovej a právnej analógie k súdnej veci, a to najmä skúmať príslušné hmotno-právne východiská a aplikovať ich na súdnu vec.

19. Vzhľadom na skutočnosť, že kasačný súd z vyššie uvedených dôvodov identifikoval naplnenie kasačných dôvodov podľa § 440 písm. f/, g/ a h/ SSP, v ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu v zmysle vyššie uvedených - pre správny súd záväzných, právnych názorov kasačného súdu - opätovne posúdiť predmetnú vec a v súlade s týmito názormi kasačného súdu rozhodnúť (§ 469 SSP).

20. Sťažnostné body sťažovateľa sú dôvodné, čoho dôsledkom je zrušenie napadnutého rozsudku (§ 462 ods. 1 SSP) a vrátenie veci na ďalšie konanie Správneho súdu v Košiciach, na ktorý v zmysle § 3 ods. 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 01.06.2023 prešiel výkon súdnictva vo vzťahu ku konaniam vo veciach, v ktorých dovtedy konal Krajský súd v Košiciach. V ďalšom konaní správny súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 463 v spojení s § 139 ods. 4 SSP).

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.